

Opravdu noví Nezmaři

Napsal uživatel Klokan
Pondělí, 03 Leden 2005 03:00

Když vydá některá z dlouholetých kapel nové album, obvykle servíruje posluchači svou osvědčenou muziku, případně nějaký ten experiment (vánoční nahrávky, spolupráce se symfonikou, cimbálovkou, rockery?). V případě nového alba **Nezmarů** s názvem **?než tóny dozněji** ovšem tradiční nezmarský zvuk ani experimenty nečekejte. Kapela po letech lehce odbočila ze zajetých a osvědčených kolejí a vydala se na objevnou výpravu.

Sotva se CDčko roztočí v přehrávači, ozvou se klidné tóny klavíru, na který hraje Šárka Benetková a k němuž záhy připojí i zpěv. První píseň *Černý delfín* určitě zaujme i svou temnou napnutou atmosférou a vyvrací tak obchodní pravidlo, že první kus musí být rytmická vypalovačka, co vletí do hlavy a nechce ven. Alespoň mě tenhle úvod rozhodně navnadil. Hned v další písničce *Stromy hraje* rytmika už prim. Jasnější a monotónnější rytmus už na zbytku CD nenajdete. To není ale výtko. Písnička má výrazný text Aleny Bitnerové a melodie k němu dobře padne. A máme tu další změnu v podobě čistě vokální písně *Dvě lidské srdce*. Jako by Nezmaři chtěli v první trojici písní ukázat hudební rozpětí celé nahrávky.

Ale ani v dalších písních nápadů neubývá. Výrazněji se objevují francouzské motivy (*Dvě lidské srdce*, *Vzpomínky*), lehce najazzle zamrazilo v *Cestě do nebe*. Všeobecně více než na předchozí

Tak do kouta Nezmaři skutečně ještě nepatří...

foto: Petr Soukup ©

ch CD vyniká melodika a rytmus písní. Je těžké najít dvě věci, které by vycházely z podobného základu. Určitě na tom má výraznou zásluhu Šárka Benetková, která se zde poprvé výrazně projevila jako autorka hudby (v devíti případech ze šestnácti). Právě její písničky mají nejvýraznější rytmus, zajímavé melodické postupy a značný stylový rozptyl. Odlehčeněji pak působí písně Tondy Hlaváče a valčíkově laděného Michala Röhricha. Dohromady je to výtečná hudební mozaika.

Znatelné změny nastaly v aranžích písní. Objevil se Šárčin klavír, který se citlivě prolíná do obou kytar. Zdá se mi, že se kapela oproti předchozím CD lépe v nástrojích doplňuje, více si hraje s dynamikou a nejde tolik do plných. To se týká i sborů, které sice zchudly na trojhlas, ale co ztratily na mohutnosti, získaly na průzračnosti. Pro některé dlouholeté posluchače Nezmarů bude částečná změna tradičního zvuku kapely možná zklamáním. Já jí ale hodnotím velmi dobře. Občas mám na chvíli pocit, že zaslechnu i mírný vliv či motiv odjinud z různých koutů folkových luhů (Sem Tam, Kamelot, Brontosauři, Ivan Hlas). Rozhodně nemluví o nějakém kopírování, jen se rozpětí tvorby Nezmarů po delší době zvětšilo tak, že se místy lehce prolíná i s dalšími kapelami. Přitom si ale ze sebe uchovávají spolehlivě dost, aby byli stále jasně rozpoznatelní.

Ani v textech se do velkých kritik pouštět nebudu. Slova do písní dobře padnou, najdete v nich řadu zajímavých rýmů a dobrých sloganů (asi nejvýraznější je: když to naše těla chtěla, musíme je poslouchat?). Hlavně ale dobře drží pohromadě, zbytečně nerozmazávají nálady ani naučně nekřičí na posluchače životní pravdy. Právě v tomto se pro mě nové CD výrazně v dobrém liší od předchozího ?přej a bude ti přáno. Nejčastějším autorem je Pavel Drengubák. Z externích zdrojů nejvíce přispěla Alena Binterová. Nechci zde uvádět jmenné výčty, a tak už zmíním jen Lenku Ryvolovou, jejíž text k písni *Korále* mě chytl hned při prvním poslechu.

Nezmary doplňují obvykle nenápadně a velmi dobře hosté na smyčce, klávesy a rytmiku. Výrazným hráčem je hoboista Petr Zíka, který titulní písni *Dřív než tóny doznějí* vdýchne atmosféru, až mrazí v zádech. Poslední píseň

Být poslem dobrých zpráv

pak proplete elektrickou kytarou Jiří Drdák. I tohle překvapení dopadne dobře.

Na druhou stranu ne každý pokus o ozvláštňování písně se povedl. V písni *Korále* zní při refrénu v pozadí blíž neurčený podivný zvuk, který mě vyloženě rušil. Jak jsem zjistil, jeho intenzita záleží na nastavení a možnostech aparátu posluchače. Někde to člověk ani nevnímá a jen se

Opravdu noví Nezmaři

Napsal uživatel Klokán
Pondělí, 03 Leden 2005 03:00

tím zmohutní zvuk sborů, jinde to ale zní jako vzdálené troubení auta. Zbytečně přehnané mi pak přišlo ještě echo v písni Dvě lidská srdce. Uznávám, že jsou to subjektivní drobnosti a určitě vám nezkazí pocit z celého alba. Jinak jsem si ale opravdu výborný zvuk nahrávky tak užíval, že mě tyhle dvě záležitosti zkrátka vyrušily.

Když už jsem u těch drobností, zastavím se ještě u obalu. V něm jsem občas narazil na nepřesnosti ve slovech písni a také vklady hostů mohly být lépe rozepsány. Dozvíme se např. jen, kdo smyčcové nástroje aranžoval, o hráčích nic. Hodilo by se to upřesnit i kdyby šlo o syntezátor. A na závěr ještě jedna drobná perlička. Vypadá to, že tvůrce obalu si s Tondou Hlaváčem zpočátku moc netykal, ale časem se to zlepšilo. U prvních dvou jeho textů je totiž jako autor uveden A. Hlaváč, u třetího a na souhrnném seznamu už T. Hlaváč. Ale nechme drobností.

Ať dělám, co dělám, žádnou výraznou výtku k albu **?než tóny doznějí** nenacházím. Naopak, je to pro mě letos zatím nejvýraznější CD v žánru a jeden z nejlepších počinů Nezmarů vůbec. Doufám, že i přes velké množství stále vznikajících písni si ty nové nezmarské najdou místo v hlavách posluchačů a objeví se třeba i na sešnech. Určitě na to nejedna z nich má.

Nezmaři, **...než tóny doznějí**, 2004, JIM-ART

Černý delfín, Stromy, Dvě lidská srdce, Korále, Už víš, Altán, Tanec na skle, Vzpomínky, Cesta z nebe, Jsi všude kolem, Vlnovka, Těla to chtěla, Jednou si na tebe udělám čas, Dřív než tóny doznějí, Dokud svíčka hoří, Být poslem dobrých zpráv

Celkový čas: 45:15